

Date de réception : 26/08/2022

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-365/22 – 1

Zaak C-365/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

7 juni 2022

Verwijzende rechter:

Hof van Cassatie (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

16 mei 2022

Verzoekende partij:

IT

Verwerende partij:

Belgische Staat

Hof van Cassatie van België

Arrest

[OMISSIS]

[OMISSIS] IT [OMISSIS] [contactgegevens van de verzoeker],

verzoeker tot cassatie,

[OMISSIS], [vertegenwoordiger van de verzoeker]

tegen

BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Financiën, wiens kabinet gevestigd is te Brussel, Wetstraat 12,

verweerder in cassatie,

[OMISSIS], [vertegenwoordiger van de verweerder]

I. Procedure bij het Hof van Cassatie

Het cassatieberoep is ingesteld tegen het arrest van de cour d'appel de Liège (hof van beroep Luik, België) van 1 maart 2019.

[OMISSIS] [procedurele elementen]

II. Feiten van de zaak en voorgeschiedenis van de procedure

Zoals blijkt uit het bestreden arrest en de stukken die het Hof van Cassatie in aanmerking kan nemen, kunnen de feiten van de zaak als volgt worden samengevat:

Sinds 1 oktober 2013 is verzoeker voor de belasting over de toegevoegde waarde geïdentificeerd in verband met een bedrijfsactiviteit bestaande in de verkoop van gebruikte voertuigen en voertuigwrakken; hij koopt met name afgedankte, dat wil zeggen total loss gereden voertuigen van verzekeringsmaatschappijen en verkoopt deze als wrakken of „voor onderdelen” door aan derden.

In 2015 werd bij verzoeker een controle uitgevoerd die heeft geleid tot een regularisatie wegens overtreding van de regels voor belastingaftrek en van de winstmargeregeling; de aanslagambtenaar heeft de facturen met de vermelding „auto’s die zijn verkocht voor onderdelen” of facturen die betrekking hadden op autowrakken uitgesloten van de winstmargeregeling.

In het bestreden arrest wordt dit standpunt aanvaard.

III. Cassatiemiddel

In het verzoekschrift tot cassatie [OMISSIS] voert verzoeker één middel aan.

IV. Beslissing van het Hof van Cassatie

Middel:

Wat het tweede onderdeel betreft:

Volgens artikel 1, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde berust het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde op het beginsel dat op goederen en diensten een algemene verbruiksbelasting wordt geheven die strikt evenredig is aan de prijs van de goederen en diensten, zulks ongeacht het aantal handelingen dat tijdens het productie- en distributieproces vóór de fase van heffing plaatsvond.

Volgens overweging 51 van de richtlijn dient een communautaire belastingregeling te worden vastgesteld die van toepassing is op het gebied van gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, antiquiteiten en voorwerpen voor verzamelingen, en die erop gericht is dubbele heffing van de belasting en verstoring van de mededinging tussen belastingplichtigen te vermijden.

Artikel 311, lid 1, van deze richtlijn definieert in punt 1 gebruikte goederen als roerende lichamelijke zaken die in de staat waarin zij verkeren of na herstelling opnieuw kunnen worden gebruikt, andere dan kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten, en andere dan edelmetalen of edelstenen als omschreven door de lidstaten, en definieert in punt 5 de belastingplichtige wederverkoper als elke belastingplichtige die in het kader van zijn economische activiteit gebruikte goederen koopt, voor bedrijfsdoeleinden bestemt dan wel invoert met het oog op wederverkoop.

In artikel 313, lid 1, is bepaald dat de lidstaten op door belastingplichtige wederverkopers verrichte leveringen van gebruikte goederen een bijzondere regeling toepassen voor de belastingheffing over de winstmarge van de belastingplichtige wederverkoper, onder de gestelde voorwaarden, waaronder de voorwaarde dat de goederen door een van de in artikel 314 van de richtlijn genoemde personen aan de belastingplichtige wederverkoper zijn geleverd.

Deze bepalingen zijn omgezet in nationaal recht bij artikel 58, § 4, van het Wetboek van de btw en artikel 1 van koninklijk besluit nr. 53 van 23 december 1994 met betrekking tot de bijzondere regeling van belastingheffing over de winstmarge voor gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten.

In het bestreden arrest wordt geoordeeld dat „[verzoeker] zich ten onrechte op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 januari 2017 (Sjelle Autogenbrug [C-471/15, EU:C:2017:20]) beroept om te stellen dat zijn voertuigen die ‚voor onderdelen‘ zijn doorverkocht, niet van deze regeling zijn uitgesloten”, aangezien „het betrokken geval [...] betrekking had op onderdelen die eerder door de belastingplichtige waren verwijderd voordat ze als zodanig werden doorverkocht, en geen betrekking had op voertuigen die ‚voor onderdelen‘ werden doorverkocht, zonder dat deze onderdelen werd gespecificeerd”.

In het bestreden arrest wordt opgemerkt dat, volgens het aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, „het begrip ‚gebruikte goederen’ [weliswaar] mede ziet op ‚roerende lichamelijke goederen die in de staat waarin zijn verkeren of na herstelling opnieuw kunnen worden gebruikt, wanneer zij worden gedemonteerd uit een ander goed waarin zij als onderdeel waren verwerkt’”, en dat „[d]e kwalificatie als ‚gebruikt goed’ [...] [weliswaar] enkel [vereist] dat het gebruikte goed de functionaliteiten heeft behouden die het had toen het nieuw was, en dat het daarom, in de staat waarin het verkeert of na herstelling, opnieuw kan worden gebruikt”, maar dat verzoeker „geen handel drijft in gebruikte onderdelen maar in auto’s, ondanks het feit dat op sommige facturen vermeld stond dat deze werden ‚verkocht voor onderdelen’”. Hieruit volgt dat „met betrekking tot de verkochte goederen, te weten de motorvoertuigen, moet worden nagegaan of ze de functionaliteiten hebben behouden die ze hadden toen ze nieuw waren en dat ze daarom, in de staat waarin ze verkeerden of na herstelling, opnieuw kunnen worden gebruikt”.

Ten eerste is geoordeeld dat „dit duidelijk niet het geval is voor de voertuigen die door [verzoeker] verkocht zijn ‚voor onderdelen’, aangezien een dergelijke vermelding objectief gezien aantoont dat het voertuig in beginsel niet meer als zodanig opnieuw kan worden gebruikt” en dat „rekening moet worden gehouden met de objectieve omstandigheden waarin de wederverkoop heeft plaatsgevonden”. Ten tweede is geoordeeld dat „wat de overige voertuigen betreft, indien deze reeds wrakken zijn, moeilijk valt in te zien hoe ze als ‚gebruikte goederen’ kunnen worden aangemerkt wanneer ze niet opnieuw kunnen worden gebruikt met behoud van de kenmerken die zij hadden toen ze nieuw waren, aangezien het gebruik ervan slechts kan worden beperkt tot de nuttige toepassing van sommige onderdelen en materialen waaruit ze zijn samengesteld”.

Aangezien een vraag betreffende de uitlegging van artikel 311, lid 1, punt 1, van voornoemde richtlijn is opgeworpen, moet de in het dictum van dit arrest gestelde prejudiciële vraag worden voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Om deze redenen

schorst het Hof van Cassatie de behandeling van de zaak tot het Hof van Justitie van de Europese Unie over de navolgende prejudiciële vraag uitspraak heeft gedaan:

„Moet artikel 311, lid 1, punt 1, van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde aldus worden uitgelegd dat afgedankte auto’s die door een

onderneming voor verkoop van gebruikte voertuigen en voertuigwrakken zijn verworven bij personen als bedoeld in artikel 314 van de richtlijn, en die bestemd zijn om te worden verkocht „voor onderdelen” zonder dat de onderdelen ervan zijn gedemonteerd, gebruikte goederen zijn in de zin van deze bepaling?”

[OMISSIS] [slotformule]